בשרב ורוחץ אפילו במי משרה תינח בימות

החמה בימות הגשמים מאי איכא למימר

אמר רב נחמן בר יצחק פעמים שאדם בא

מן השדה מלוכלך במים ובצואה ורוחץ

אפילו בימות הגשמים תינח בשבת ביוה"כ

מאי איכא למימר אמר רבא מי איכא מידי

דבשבת שרי וביוה"כ אסור אלא הואיל

ובשבת שרי ביוה"כ נמי שרי ומי אית ליה

לרבא הואיל יוהתנן החושש בשינין אלא

יגמע בהן את החומץ אבל ממבל הוא

כדרכו ואם נתרפא נתרפא ורמינן עלה ילא

יגמע ופולט אבל מגמע ובולע ואמר אביי

בכי תנן נמי מתני' מגמע ופולט תנן ורבא

אמר אפי' תימא מגמע ובולע ולא קשיא

כאן קודם מבול כאן לאחר מבול ואם איתא

נימא הואיל וקודם מבול שרי לאחר מבול נמי

שרי הדר ביה רבא מההיא וממאי דמההיא

הדר ביה דלמא מהא הדר ביה לא סלקא

דעתך מבילות מובלין

כדרכן בין בתשעה באב בין ביוה"כ: ושוין. שמשיקין את המים בכלי אבן וכו': מאי אבל

לא מטבילין אמר שמואל אין מטבילין את

הכלי על גב מימיו למהרו ביום מוב מני

מתניתין לא רבי ולא רבנן דתניא יאין

מטבילין את הכלי על גב מימיו לטהרו ואין

משיקין את המים בכלי אבן למהרן דברי

רבי וחכמים אומרים ימטבילין כלי על גב

מימיו למהרו ומשיקין את המים בכלי אבן

למהרן מני אי רבי קשיא השקה אי רבנן

קשיא המבלה ®איבעית אימא רבי איבעית

אימא רבון אי בעית אימא רבי רישא דברייתא

ביום טוב וסיפא בשבת וכולה מתניתין ביו"ט

ואיבעית

ל) שבת דף קיא. ע"ו דף כח., ב) [שבת שס], ג) שבת דף

קיא. תענית דף יג. [יומא פח.], ד) [תוספתא פ״ב ותוספתא שבת פי״ו],

ה) אבע"א רבי אבע"א רבנו

בשבת אב"א רבנן וכולה

מתניתיו בשבת ואב"א רבי

וכולה מתניתין בי"ט ח"ר וכול. כל"ל וכן ברש"י. מהרש"ל, ו) בס"א: מיסריה,

ו) בס"ח: בשעות, ה) (פ"ב), ט) [פי"ו], י) [תענית יג. ושס

איתא כ"ח סגו הכהנים].

לינגר לי טבן ישכאנטן, ל) [וע"ע תוס' נדה סח. ד"ה הא דאפשר], () [דיצור זה

שייך אמשנה דלעיל יו:

ולע"ק],

מוסף רש"י

לא יגמע בהן את החומץ. נשנת, דכל רפואה אסרו חכמים

לעשותה בשבת היכא דליכא סכנה, משום שחיקת סממנין במסכת שבת (ע"ז

כח.). אבל מטבל הוא

כדרכו. מאכלו ופתו כדרכו. מאכלו ופתו נחומץ (שבת קיא.). לא יגמע ופולט. דמוכח

לרפואה היא (שם). כאן קודם טבול. לפני אכילה

מותר, שדרכן היה לטבול בחומן בכל יום והרואה

נחומן בכני יום והרוחה חומר זהו טיבולו, ולחחר טיבול חסור, הכל יודעין שכבר סעד וטבל כל לרכו

וקודם טבול שרי כו'.

ראין לך שאסור למקנת השבת ומותר למקלתו

שם). הדר ביה רבא

ומוקי מתניתין במגמע ופולט כאביי, וזו נאמרה תחילה והדר ביה (שם). דלמא מהא הדר ביה.

וסבר דביום הכפורים אסור לטבול ולא אמריגן הואיל וההיא איתמר

נרישה (שם). כל חייבי

(תענית יג.).

.(DD)

השנת

משום מלאכה כי הא דבעית למסרי עליה משום דנראה כמתקן: כיון דבשבת. דחמירה במלחכה שרי משום טעמא דמיקר: ביום הכפורים נמי שרי. ואע"ג דלא נראה כמיקר שלא תחמיר לעניו מלאכה ביום הכפורים משבת: ומי חים ליה הוחיל. בחיסורי שבת כה"ג משום דשרי בהא לא תשריו) בהח: לח יגמע בהן חם החומך. לרפואה דכל רפואה בשבת גזור בה רבנן משום שחיקת סממנין שהיא אב מלאכה טוחן: אבל מעבל הוא. בו מאכלו כדרכו: לא יגמע ופולט. דמוכחא מלתא דלרפואה עביד: ואמר אביי גרסינן: ורבא אמר גרסינן: קודם טבול. קודם אכילה מגמע ובולע דלא מוכחא מלתא דלרפואה דסברי חומץ אהני ליה למיכל: לאחר טבול. לאחר אכילה וטבל מאכלו בחומך דמוכחה מלתה דלהו חומך בעי למטעם אלא משום רפואה ואמאי הרי קודם אכילת שבת היה מותר ובחלי שבת אתה אוסרו ובחלי שבת חתה מתירו: נימה הוחיל. וקודם אכילה שרי דנראה כחפן בבליעת חומץ לאחר אכילה נמי שרי שאין חלוק בשיעורי של שבת: הדר ביה רבא מההיא. דחומן ושנייה כאביי ואת זו דטבילה דאית ליה הואיל אמר לאחר חזרה: דלמא מהא. דטבילה דיוה"כ הדר ביה ושל חומן אמר באחרונה: לא ס"ד. למיסר טבילה ביוה"כ: בין בחשעה בחב בין ביום הכפורים. ואע"פ שאסורין ברחילה: אין מטבילין כלי. הלריך טבילה על גב השקת מימיו לטהרו: הכי גרסינן דתניה הין מטבילין הת

הכלי על גבי מימיו לטהרו וחין משיקין את המים בכלי אבן לעהרן דברי רבי וחכמים אומרים מעבילין כלי על גב מימיו לטהרו ומשיקין את המים בכלי אבן לטהרן מני אי רבי קשיא השקה אי רבנן קשיא הטבלה אי בעית אימא רבי אי בעית אימא רבנן אי בעים אימא רבי מחניחא רישא בי"ע וסיפא בשבח וכולה מסני' בי"ט וחי בעים חימה רבנן וכולה מסני' בשבת. וה"פ אי רבי קשיא השקה דרבי אסר ומחני׳ תנן משיקין אי רבנן קשיא הטבלה דאינהו שרו להטביל ומתני׳ קתני אין מטבילין ומשני רישא דמתניתא רישא דמלתא דרבי דאיירי בהטבלה לאוסרה הא השקה שריא איירי בי"ט וסיפא דמלתיה דאסר אף השקה איירי בשבת וכן רבנן נמי רישא איירי בי"ט וסיפא איירי בשבת והכי האמר מטבילין כלי על גב מימיו לטהרו בי"ט וכל שכן דמשיקין ומשיקין את המים בכלי אבן בשבת השקה אין הטבלה לא ובתוספתא דבינה יו ודשבת ש בהדיא תני בה הכי אין מטבילין את הכלי על גבי מימיו לטהרו בי"ט ואין משיקין את המים בכלי אבן לטהרן בשבת דברי רבי וחכמים אומרי' כו' והשתא דברייתא מתוקמא הכי אי בעית אימא מתני׳ רבנן היא וכולה מתני׳ בשבת הלכך הטבלה אסירא והשקה שריא כרבנן דאמרי משיקין את המים בכלי אבן לטהרן בשבת השקה היא דשריא הא הטבלת כלים אסירא

להטבילו בי״טד: ארן ממבילין את הכלי על גבי מימיו למהרו ואין משיקין ובו'. הכי גריס רש״י הטבלה קודם השקה בין בדברי רבי בין בדברי חכמים ובספרים היה כתוב אפכא השקה קודם הטבלה והכל אחד אלא שגרסת הספרים גרס רישא בשבת וסיפא בי"ט ולגירסת רש"י רישא בי"ט וסיפא בשבת ועל פי התוספתא הגיה רש"י הגירסא ולפי מה שכתוב בספרים השקה קודם הטבלה לא תוכל לפרש רישא בי"ט וסיפא בשבת אלא אם כן תפרש שאמתניתין קאי דקתני משיקין אבל לא מטבילין ושבוש הוא כדפירש רש"י:

הדר ביה רבא מההיא. פי׳ מההיא שנויא דקא משני כאן קודם כו' לא ס"ד דאמר כל חייבי טבילות כו' ותימה מנא ליה דרבא הדר ביה מההיא שנויא לעולם אימא לך דהדר משנויא דהואיל דמאי מזקיקו לההוא טעמא דהואיל דקמשני מתני׳ משום דנראה כמתקן

ואימא דהדר ביה מההיא שנויא והדר ביה נמי מההיא שנויא דהואיל והא דכלים אסורים מההיא טעמא דשנויי אמוראי דלעיל משום שמא יעבירנו או ישהא או יסחוט וי"ל דסמי חדא מקמי תרתי ההיא שנויא דהכא כאן קודם טבילה מקמי תרתי שנויי דמשני משום מתקן כלי והואיל ולא נהירא חדא דהא בהא תליא דהא מה דמשני רבא הואיל ושבת כו' היה כולו להעמיד שנויא משום דנראה כמתקן ועוד דהיה לו לפרש האי מקמי תרתי לכך נראה לי דקים ליה לגמרא דלא היה יכול לעקור מפני שנראה כמתקן כיון דמתרץ ליה עלה דמתני" אבל היה סבור לעקור שנויא דהואיל ומהא נמי מייתי ראיה דאין יכול לעקור [וע"ע תום׳ שבת

קים. ד״ה למן: בל חייבי מבילות מובלין כדרכן בין בתשעה כאב בין ביום הכפורים. היינו דוקא להני שטובלין טבילת מצוה בזמנה אבל השתא שכל טבילות שנשותינו טובלות היינו טבילה שלא בזמנה דהן סופרות ז' נקיים מספק שהן זבות אינן טובלות בט׳ באב וביוה״כ ומיהו יש לחלק כדאמר ביומא (דף פח.) נדות ויולדות טבילתן בלילה זבין וזבות טבילתן ביום בעל קרי טובל והולך עד המנחה כדי שיתפלל תפלת המנחה בטהרה אבל לאחר המנחה לא יטבול ומפרש התם טעמא דאי משום תפלת נעילה היה יכול להמתין עד הלילה ויטבול ויתפלל תפלח נעילה בלילה ואמאי אינו טובל ביום כדי שתהא הטבילה בזמנה אלמא ש"מ דקסבר ההוא תנא דטבילה בזמנה לאו מצוה היא ואפילו הכי שריא ביוה״כ∝ ומיהו

בתשעה באב אין טובלין כר׳ חנינא בן אנטיגנוס דאמר י כדאי בית אלהינו לאבד טבילה אחת בשנה וקאמר עלה בירושלמי הורה ר' לוי כר' חנינא בן אנטיגנוס ולית הלכתא כהך משנה דקאמר כל חייבי טבילות וכו׳ ועוד אומר ר״י דבומן הזה אין טובלין לא ביוה״כ ולא בט׳ באב דדוקא הם שהיו עוסקין בטהרות היה לריך לטבול מיד ב כדי שלא יטמאו הטהרות אבל השתא דהטבילה אינה באה אלא לטהרה לבעלה יכולה היא לרחוץ ולחוף ערב יוה"כ כדי שתסרוק שערה וחופפת מעט למולאי יום הכפורים משום דלריך חפיפה סמוך לטבילה וכן בט' באב דהא אפי' תטבול ביום הכפורים ובט' באב אסורה י לבעלה:

ס רשרין שמשיקין המים בכלי אבן למהרן. אבל לא בכלי עץ לפי שהוא מקבל טומאה מן המשקין וומלא שהוא מטביל

כלי וא״ת אמאי אין מטבילין אותו הא איכא תרתי לטיבותא חדא דנטמא בי"ט ועוד דלא נטמא כי אם בולד הטומאה וכולי עלמא מודים דמטבילין לכל הפירושים דלעיל ולמאן דמוקי מתניתין בשבת וכרבנן ניחא אבל למאן דמוקי לה בי"ט וכו' קשיא וי"ל דמ"מ אין לגרום הטומאה לכלי בידים כדי שיטבילנו דדוקא כשנטמא כבר בולד הטומאה הוא דמטבילין אותו אבל אסור לטמאותו על מנת

בשרב. חום: מי המשרה. ששורין הפשתן בהן: ביום הכפורים. שאסור ברחילה משום ענוי ומותר בטבילת מלוה כדלקמן: מאי איכא למימר. הא ודאי מוכחא מלתא דלטבילה מתכוין ולא כמיקר: מי איכא מידי. דמלאכה דבשבת שרי וליכא איסור דרבנן משום דדמיא למלאכה: וביום הכפורים אסור.

מוסף תוספות

ברחיצה ואפילו להושיט אצבעו במים ה״מ שלא אצבעו במים זו מי שלא לצורך אלא לתענוג אבל לצורך מותר. רשנ"ח שנת קים. ד"ה כל חייני. [ש]היו צריכים ביום עה באב להתעסק . בטהרות. תוס' נדה סת. ד"ה בסוח הוג עום לוס קמו ליס הא לאפשר, ג. אפשר לה לחוף ולטבול במוצאי אב ואט. לרחוץ ולחון ד. ד. ואם שלא תשעה באב ואם אין לה בלילה. שס. כשנטמא כבר

מטביליז אותו. הכח"ה.

ב א ב מיי' פכ"א מהל' שבת הל' כד סמג לאין . סה טור ש"ע א"ח סי

סה שות שע חוד שכח סעיף לב: מא ג מיי׳ פ״ג ו פ"ג מהל" שביתת עשור הלכה

:סעיף ח מב ד מיי׳ פ״ד מהלכות

רבינו חננאל

ואקשינן התינח שבת, דאיכא למימר מצטנן הוא, ררחיצה בשבת שריא, אלא יווי ברחיצה מאי איש. בימר, דליכא למימר באה טובל, נראה כמיקר, למה טובל. נו אה כמיקו, למה טובל, והא נראה כמתקן עצמו. ומשני רבא הואיל ובשבת שרי ביוה"כ נמי שרי. שרי ביוה"ב נמי שרי, דליכא מידי דבשבת שרי וביוה"כ אסור. ומקשינן ומי אית ליה (לרבה) [לרבא] הואיל, והתנן החושש בשניו לא יגמע בהן חומץ, אבל מטבל בהן הווכון, אבל מטבל כדרכו ואם נתרפא נתרפא. ורמינן עליה והתניא אינו מגמע ופולט אבל מגמע מגמע ופולט אבל מגמע ובולע. ואמר רבא לא קשיא, ואוקמה למתניתין . לא יגמע ויבלע לאחר טיבול, ומתניתא דקתני מגמע ובולע (לאחר) וקודם) טיבול. ואם איתא ראית ליה (לרבה) [לרבא] הואיל לימא הואיל מקודם טבילה שרי. לאחר טבילה נמי שרי, אלא ודאי לית ליה הואיל. ופרקינן הדר ביה רבא לגבי אביי [מההיא] והודה דמתניי לא יגמע ויפלוט היא, מהא דתניא כל חייבי בתשעה באב בין ביוה"כ, ש"מ דטובלין ביוה"כ. ומפורש בפרק שמנה שרצים. ירושלמי תני כל חייבי טבילות טובליז כדרכן בין בט בייב סגן ביוה"כ. א"ר חנינא סגן הכהנים כדיי הוא בית לייי לערד עליו הכהנים טבילה אחת. דרש ר׳ לוי בר׳ חנינא סגז הכהנים ואדם בשבת, שכן אדם טובל לקיריו בשבת. ושוין שמשיקין את המים בכלי אבן, דוקא של אבן שאינו מקבל טומאה, אלא המים בלבד לטהר את הכלים ע"ג מימיהן לטהרם. ואמרינן מתניתין לא ר' היא ולא רבנן. ופרקינן איבעית אימא ר' היא וכולה מתניתין ביו"ט היא שנוייה שמשיקין, אבל לא משיקין אותן בשבת, ואע"פ שמשיקין את המים ביו״ט לטהרן, אין מטבילין כלים ע״ג מימיהן לטהרן אפילו ביו"ט, וכן דברי ר' מפורשים בלשון הזה בברייתא. אבע"א רבנן בבו הוא. אבע א ובנן היא וכולה מתניתין בשבת, והכי קתני ושוין שמשיקיז את המים בכלי שמשיקין אור וזמים בכלי לטהרן בשבת, אבל לא מטבילין כלי ע"ג מימיו לטהרז בשבת. אבל ביו״ט ן בשבון, אבי, ביו ט לין אפילו כלי ע״ג לטהרן ביו״ט.

פירוש ומשיקין, מלשון ותשק ידי לפי, וכן והשיקו היקבים.